

endfige forcere til dog bagefter at gaae ind til Kongen med et saadant Andragende. Man kan lægge den Wyndighed i en Ministers Haand, at han, udenfor de bestaaende Love med Forbehold af en senere Stadfæstelse, eller med Forbehold af en Control fra den sædvanlige Autoritets Side, kan bevirke visse Tillæg paa Grund af særdeles Omstændigheder, men man kan umuligt henvise ham til, at han skal støtte sig til nogen Commissions Autoritet for at fortolke Lovene. Ligesaa urigtigt finder jeg det at være, at Regjeringen ved Commissions Udtalelse om, hvad der kan egne sig til at fremlægges som Afvigelse fra den bestaaende Pensions-Lovgivning, skal lade sig forcere til at fremlægge saadanne Forslag; Initiativet hertil er jo hos Regjeringen ligesaa fuldt, som det er hos hvert enkelt af Rigsdagens Thing, og Regjeringen behøver altsaa, ved at bedømme, hvorvidt den vil fremlægge saadanne Pensionsforslag, ingenlunde at lade sig veilede af en Commission. Regjeringen kan i saa Henseende skaffe sig de fornødne Oplysninger uden Commissionens Hjælp, og den har i selve Sagens Betskaffenhed en Opfordring, som ikke kan, eller ialtsald ikke bør blive større ved en saadan Commissions Anviisning. Naar Regjeringen hidtil ikke er kommen med Pensionsforslag i den Retning, som her er antydet, og hvortil der jo, efter hvad man skulde troe, maa være stor Anledning, — thi ellers vilde dette Forslag være overflødig, — saa maa den naturlige Grund dertil søges deri, at der virkelig ikke er den Anledning til en saadan omfattende, gennemgribende Foranstaltning, som den ærede Forslagsstiller har antaget. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der langtsaa foreligger et saa stort Antal Andragender, hverken hos Rigsdagen eller hos Regjeringen, som kunde motivere en saadan særegen Lovs Udgivelse som den, hvormom der her handles, og jeg maa fremdeles gjøre opmærksom paa, at en heel Deel af de Andragender, som ere indkomne fra Personer, som oprindelig kunne være egnede til at komme i Betragtning, af Regjeringen ere søgte afgjorte paa en anden Maade, som er mere fordeelagtig for Statskassen, mere værdig for de Paagældende og

tillige mere fordeelagtig for dem, derved, at en stor Mængde af disse Personer ere ansatte i civile Embeder, og dagligt blive det. Naar de Herrer ville lægge Mærke til, hvad der i de offentlige Blade indeholdes om Embedsansættelser, saa ville de finde, at der ikke gaaer nogen Uge hen, uden at der ansættes Militaire, som ere blevne disponible efter Krigen, eller ere affædigede under Krigen, i forskjellige Embeder i Forhold til deres havte Stilling og Individualitet. Jeg tør ganske sikkert paastaae, at det er et stort Antal; naar man vil opsummere dem alle, vilde det vistnok endog blive et meget betydeligt Antal; en heel Deel af disse Ansættelser ere nemlig ikke fsete i kongelige Embeder, saa at de ikke vække den Opmærksomhed, som ellers er Tilfældet. Jeg er mig bevidst, at jeg baade ved Indstillingerne til Hans Majestæt, og ved Besættelse af de Poster, som ere mig som Finansminister overdragne, har taget et ganske væsentligt Hensyn netop til de Personer, hvorom her handles, men ikke desto mindre vil jeg gjerne indrømme, at der er nogle Personer tilbage; og at der, selv efterat man i længere Tid har kunnet fortsætte med at anbringe dem i civile Embeder, vil vedblive at være Personer tilbage, for hvem der kunde være Spørgsmaal om, som Gunstbevilling, at bevirke en saadan Afvigelse fra de bestaaende Pensions- og Understøttelsesregler, som den Lovforslaget angaaer; men jeg tror, at det kan skee paa en anden Maade, end den Lovforslaget anviser, og jeg troer, at Regjeringen ved den Opfordring, som indeholdes i Overbevillingen om, at Legislaturen med Velvilje vil modtage et saadant Forslag har Grund til snarest muligt at fremkomme med sine Forslag i saa Henseende. Derimod antager jeg ingenlunde, at det vil vise sig, at der er Anledning til at etablere et saa kunstigt og efter min Mening i sine Følger og Resultater ikke logisk Maskineri, som det, der er Gjenstand for nærværende Lovforslag; i ethvert Tilfælde vilde jeg meget ønske, at man, istedetfor endelig at fremme denne Sag — som dog i nærværende Rigsdagsmøde efter al Sandsynlighed ikke vil kunne naae at blive til Lov, om den end maatte finde Sympathi i begge Thing, fordi det forhaabentlig ikke vil være saa længe,